

[Pinholt.]

1 Mill. Kr. tilbage af Fragtrabatten som ikke var betalt ud, saa Overskuddet var i Virkeligheden kun 5,5 Mill. Kr. og saa vidt jeg kan se for det sidste Aar, 1928—29, har Statsbanerne nu til Trods for den generelle Nedsættelse paa 15 Millioner dog et Overskud paa de samme Vilkaar paa 2,7 Mill. Kr. I 1922 var Forholdet det, saa vidt jeg husker, at den nuværende Minister ikke kunde faa Taksterne langt nok ned, og at de Takster, der den Gang blev fastsat, blev Maksimaltakster. Jeg vil i øvrigt sige, at saa vidt jeg kan skønne af den Smule, jeg har med Privatbaner at gøre, har det netop været ganske overordentlig nødvendigt i den Tid, vi har været inde i, hvis man vilde holde Trafikken sammen om Banerne, saa den ikke skulde dale alt for meget, at gribe til Nedsættelse af Taksterne. De Fragtaftaler, som Statsbanerne var kommet ind i, og som den nuværende Minister havde foreslaaet, og som man ogsaa har billiget her i Tinget, har alligevel taget, saa vidt jeg ved, et meget betydeligt Omfang, et Omfang, som, saa vidt jeg har forstaaet, er saadant, at det vilde være meget vanskeligt for Statsbanerne, for ikke at sige umuligt, at blive ved med at følge med i alt det, der her skulde aftales. Der var vist saadant noget som en Femtedel af Fragten, der gik paa Fragtaftaler om Vognladningsgoods, og det ser ud til, at det vilde blive fordoblet, og det er ikke det eneste. Det vakte jo og vækker altid nogen Uvillie hos en vis Del af dem, som benytter Statsbanerne, at de ikke er ligestillede med dem, der faar Fragtnedsættelse. Jeg tror, det var rigtigt, at man fraveg dette Princip og gik ind paa den generelle Nedsættelse af Taksterne, som man har faaet, og der har ogsaa vist sig at komme en Stigning af Indtægterne, naar vi ser hen til, at vi fik en Nedsættelse paa 14—15 Mill. Kr. Man regnede den Gang, at man maaske kunde indvinde noget, jeg tror, det var en 3—4 Mill. Kr., og man er i alt Fald begyndt at indvinde noget af dette Beløb. Jeg mener derfor i og for sig ikke, at den Redegørelse, Ministeren her har ladet aftrykke, har nogen Beviskraft i sig. Jeg maa sige, at jeg for mit Vedkommende føler mig overbevist om, og det tror jeg ogsaa, Erhvervslivet i det hele taget er, at det var en rimelig og god Nedsættelse, man den Gang fik, som var

tiltrængt, som har hjulpet, og som ogsaa fandt Støtte i de tre Partier i dette Ting, dog, saa vidt jeg ved, ikke hos det ærede Medlem Hr. Korsgaard, men ellers tror jeg, at alle de tre Partiers øvrige Medlemmer var ganske enige om det.

Larsen-Badse: Jeg vil gerne tillade mig at anbefale Ændringsforslag Nr. 4 stillet af et Mindretal. Begrundelsen er naturligvis delvis den samme som den, det ærede Medlem Hr. Pinholt fremsatte. Jeg kan ikke se, hvorfor man netop indenfor Statsbanernes løse Arbejdere skal til at lovgive paa den Maade eller give en Lønforhøjelse, kan man vel kalde det. Der ligger ikke i dette Ændringsforslag noget som helst om hverken at gaa med eller imod, hvis der til sin Tid ved en samlet Løsning af de herhenhørende Spørgsmaal skulde blive Tale om en Uges ekstra Ferie. Vi maa fastholde, at det er urigtigt at fremsætte et saadant Forslag for een Etats Vedkommende, uden at man er i Stand til paa nogen Maade at overse, hvor vidtrækkende et saadant Forslags Følger vil blive.

Mads Larsen: I Betænkningen findes under Nr. 66 omtalt et Samraad angaaende Forstaaelsen af Lov Nr. 166 af 4. Juli 1927 om Omnibus- og Fragtmandskørsel med Motorkøretøjer og eventuelt om Ændring af samme. Dette Samraad er foranlediget deraf, at der, som ærede Medlemmer vil erindre, straks ved Rigsdagssamlingens Begyndelse her i Tinget af fire Folketingsmænd blev indbragt og omdelt til samtlige Tingets Medlemmer et Andragende fra en Del Sogneraad i Odense Amtsradsreds og en Række Beboere i forskellige Sogne, hvori de protesterede mod den Afgørelse, som Amtsradet havde truffet angaaende Nedsættelsen af 5 nord-, nordvest- og nordøstfynske Ruteautomobiler, idet man gjorde gældende, at det var en stor Uret, der øvedes mod de paagældende Egnes Befolkning. Den Anskuelse slutter jeg mig ogsaa til. Naar vi nu har rejst Spørgsmaalet her gennem et Samraad, er det, fordi vi, da det Andragende blev henvist til Andragendeudvalget, kom til at tænke paa, at Andragendeudvalget kun afgiver Betænkning en Gang om Aaret, det vil sige henimod Slutningen af Rigsdagssamlingen, og da